

Coborârea apelor

Mihai Eminescu

Din munți bătrâni și din păduri mărețe
Se nasc izvoare, ropotind se plimbă,
Deprind pe rând oceanica lor limbă
Și sunt în codri pustnici cântărețe.

Spărgând prin stânci albia lor strâmbă,
Se legăn line și fac valuri crețe.
În drumul lor ia firea mii de fețe -
Aceleași sunt, deși mereu se schimbă.

Dar cu adâncul apei s-adâncește
În glasul lor a sunetului scară.
Devine tristă - rânduri-rânduri crește,

Până ce urnindu-se în marea-amară
- Ca fluviu mândru, ce-ostenit mugește -
Al tinereții dulce glas demult uitară.